

Трете: Единиятъ отъ Гоголевитѣ герои ималъ глава прилична на рапонъ съ опашката на горѣ; у *Митрофана* — имало единъ герой, който ималъ валчеста глава!

Четвърто: у гоголя нѣкъде имало възклицанието: „Господь, Создатель мой!“; а у *Митрофана* „Боже, света Богородичке!“

И още нѣколко сѣ отъ подобна опасна важность.

Съ тая щастлива метода на прѣдвзето пощене и кусень подборъ почтенниятъ този човѣкъ можеше да искара *Митрофана* откраднатъ и отъ Талмудтъ!

Но най-много биеше критикътъ на присѣствието на мними ревизори и у двамата автора: това съвпадение експлоатираше съ много раздухвания и изопачавания.

Малко бѣше еня публиката да сѣдне да провѣрва дѣйствителността и важността на това сходство: никоя публика не пощи една книга: тая роля оставя на критикувачитѣ и буквоѣдитѣ, а тя се довѣрва само на инстинкта си — или вкушава книгата, ако ѝ се харесва, или я зафърля равнодушно. Публиката продължи да чете съ жажда *Митрофана* и да се смѣе.

Но сѣмето на съмнението бѣше фърлено. Каза се, че *Митрофанъ* е подражание на Гоголя, и всички, които имахъ интересъ, повторихъ това. А Господъ знай малцина ли бѣхъ тѣ! Легендата се създаде. Злорадството намѣри смѣтка въ поддържането ѝ, лекомислието намѣри удоволствие да я повѣрва, а авторътъ не прие да се оправдава. Незначителното и безрезултатно епизодче на ревизора бѣше едничкото нѣщо въ *Митрофана*. Нищо друго тамъ нѣмаше! Иглата въ копата видена — копата — не. Нѣкой глѣбокомисленъ ли докторъ-критикъ пишеше за *Митрофана*, рѣчовитиятъ учитель по словесността ли говореше за него, винаги си давахъ удоволствието да откриватъ пакъ Америка. Сега азъ имахъ прѣдъ себе си осемнайсетъ тетради и всеѣка откриваше Америка. И съ какъвъ наивно-очуденъ тонъ! И колкото повече се дърлеше откривачътъ на